

1. ÍRÁS

AZ EGYETEMES ATYA

AZ EGYETEMES Atya a teremtésösszesség Istene, minden dolog és lény Első Forrása és Középpontja. Istent először teremtőnek, majd szabályozónak, végül pedig végtelen megtartónak tekintették. Az Egyetemes Atyára vonatkozó igazság akkor jelent meg az emberiség számára, amikor a látnok kijelentette, hogy „Te, Isten, egyedül vagy; nincs melletted senki. Te teremtetted a mennyet és a mennyeknek országát, annak minden sokaságával együtt; te tartod meg őket és te szabályozod működésüket. A világegyetemetek Istent fiaik teremtették. A Teremtő fényruhába öltözik és függönyként feszíti ki a mennyeket.” Csak az Egyetemes Atya fogalma — az egy Isten a sok isten helyett — tette képessé a halandó embert arra, hogy az Atyát mint isteni teremtőt és mint végtelen szabályozót értelmezze.

² A bolygórendszerek miriádjai mind azért teremtettek, hogy egykor majd számos különféle válfajú értelmes teremtmény lakja be azokat, olyan lények, akik képesek Istent megismerni, az isteni ragaszkodást elfogadni és őt vizszoztzeretni. A világegyetemek mindensége Isten műve és az ő különféle teremtményeinek lakhelye. „Isten tere-mette az eget és alkotta a földet; nem hiába alkotta meg a világegyetemet és teremtette meg e világot; hanem lakásul alkotta.”

³ A megvilágosult világok mind elismerik és imádják az Egyetemes Atyát, a teremtésösszesség örök megalkotóját és végtelen megtartóját. A saját akarattal bíró teremtmények mind az egyes világegyetemekben belevágtak a véges-végtelen paradicsomi utazásba, abba a lebilincselő küzdelemben, amely az Atya Isten megtalálásának örök kalandját jelenti. Az idő gyermekeinek érzékfeletti célja az örökkévaló Isten megtalálása, az isteni természet megértése, az Egyetemes Atya megismerése. Az Istent ismerő teremtményeknek csupán egyetlen egy legfelsőbb szintű törekvése, egyetlen sóvár vágya van, ez pedig nem más, mint hogy a saját szférájukban olyanná váljanak, mint amilyen ő maga a személyiségének paradicsomi tökéletességében és az igaz felsőségének világegyetemi szférájában. Az Egyetemes Atya, aki az örökkévalóságban lakozik, adta ki a legfelsőbb utasítást: „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.” A paradicsomi hírvivők szeretettel és irgalommal adták tovább ezt az isteni buzdítást korszakokról korszakra és világegyetemről világegyetemre, még az olyan alacsonyrendű, állati eredetű teremtményekhez is eljuttatták, mint az urantiai emberfajták.

⁴ Az isteniségi tökéletesség elérésére való törekvést elő-író nemes és egyetemes parancs teljesítése az elsődleges kötelessége a tökéletes Isten minden, létküzdelmet folytató teremtmény-teremtésének, és ez kellene hogy legyen egyszerűs-mind a legmagasabb rendű törekvésük is. Az isteni tökéletesség elérésének e lehetősége minden ember örök szellemi fejlődésének végső és bizonyos végzete.

⁵ Az Urantián élő halandók nemigen remélhetik, hogy végtelen értelemben tökéletessé válnak, ám teljességgel lehetséges, hogy az emberi lények onnan indulva, ahonnan az e bolygón élők is indulnak, elérjék azt a felsőbb és isteni célt, melyet a végtelen Isten tűzött ki a halandó ember számára; és amint e végzetet beteljesítik, mindenben, ami csak az önkiteljesítéshez és az elme-kiteljesítéshez hozzátartozik, az isteni tökéletességű saját szférájukon belül éppoly teljesek lesznek, mint Isten maga az ő végtelenségi és örökkévalósági szférájában. E tökéletesség anyagi értelemben nem lesz ugyan egyetemes, értelmi szempontból nem lesz korlátlan és szellem-tapasztalási szempontból nem lesz végleges, de végleges és teljes lesz az akarat isteniségének, a személyiségi készítés tökéletességének és az Isten-tudatnak minden véges szempontjából.

⁶ Ez a valódi jelentése annak az isteni parancs-nak, hogy „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok”, mely a halandó embert mindegyre tovább hajtja és beljebb hívja azon a hosszú és lenyűgöző küzdelemben, melynek célja a szelle-mi értékek és az igaz világegyetemi jelentéstartalmak egyre magasabb és magasabb szintjeinek elérése. A világegyetemek Istene-nak e magasztos keresése a legfelsőbb rendű kaland az idő és tér összes világának lakói számára.

1. AZ ATYA NEVE

¹ Azon nevek közül, amelyeken az Atya Istent szerte a világegyetemekben emlegetik, a leggyakoribb két megnevezés az Első Forrás és a Világegyetemi Középpont. A különböző világegyetemekben és a világegyetemen belül a különböző övezetekben az Első Atyát különféle neveken ismerik. A teremtmények által a Teremtőnek adott nevek nagymértékben függenek a teremtményi Teremtő-felfogástól. Az Első Forrás és Világegyetemi Középpont sohasem mutatta meg magát nevében, hanem csak természetben. Ha hisszük, hogy mi e Teremtő gyermekei vagyunk, akkor teljesen természetes, hogy Atyának hívjuk. De ez a megnevezés a mi saját választásunk, és ez abból a felismerésből ered, hogy személyes kapcsolatban vagyunk az Első Forrással és Középponttal.

² Az Egyetemes Atya sohasem kényszerít a világegyetemek értelmes, saját akarattal bíró teremtményeire semmiféle önkényes tiszteletet, előírásos imádatot vagy szolgálai alázatot. Az idő és tér világi evolúciós lakóinak maguktól — a szívükben — kell elismerniük, szeretniük és önként imádniuk őt. A Teremtő nem hajlandó a szellemi szabad akarattal rendelkező anyagi teremtményeit kényszerrel vagy erőszakkal a maga oldalára állítani. Az ember legszébb ajándéka az Isten számára az, hogy akaratát ragaszkodóan az Atya akarata teljesítésének szenteli; valójában a teremtményi akarat eme felajánlása a paradicsomi Atya számára igaz értékkel bíró egyetlen lehetséges ajándék. Az ember az Istenben él, mozog és létezik; semmi sincs, mit az ember az Istennek adni tudna, kivéve, hogy tiszteletben

tartja az Atya akaratát, és e döntések, melyeket a világegyetem értelmes, saját akarattal bíró teremtményei meghoznak, alkotják annak az imádatnak a valóságát, mely olyan nyira jól esik a Teremtő Atya szeretetteljes természetének.

³ Amint végre igazán Isten tudatossá váltok, miután ténylegesen is felfedezitek a fenséges Teremtőt és elkezditek megtapasztalni az isteni szabályozó bennetek lakozó jelenlétét, akkor, a megvilágosodásokkal összhangban és aszerint és azon mód, ahogyan az isteni Fiak kinyilatkoztatják Istent, rátaláltok az Egyetemes Atya nevére, mely már megfelelően ki tudja fejezni az Első Nagy Forrásról és Középponttól alkotott fogalmatokat. És így a Teremtő a különböző világokon és a különböző világegyetemekben különféle neveket kap, melyek szellemi tekintetben mind ugyanazt jelentik, viszont a szavak és a jelképek mindegyike az adott teremtszészbeli teremtmények szívében való elhelyezkedésének mértékét, mélységét tükrözi.

⁴ ¶ A világegyetemek mindenségének középpontjához közel az Egyetemes Atyát az Első Forrással azonosnak vehető tartalmú neveken ismerik. Ettől kívül, a tér világegyetemeiben az Egyetemes Atya megjelölésére gyakorta alkalmazott fogalom az Egyetemes Középpont. Még kívül, a csillagos teremtszészekben úgy ismerik őt, ahogyan a ti helyi világegyetemetekben is, vagyis úgy, mint az Első Alkotó Forrás és Isteni Középpont. Az egyik közeli csillagvilágban Istent a Világegyetemek Atyjának hívják. Egy másikban a Végtelen Megtartónak és keleten pedig az Isteni Szabályozónak. Nevezik úgy is, mint a Fények Atyja, az Élet Ajándéka és a Mindenható Egy.

⁵ Azokon a világokon, ahol a paradicsomi Fiú alászállásának teljesítése során élt, az Istent általában valamilyen személyes kapcsolatra utaló, a gyöngéd ragaszkodást és az atyai tiszteletet kifejező névvel jelölik. A ti csillagvilági központokban Istent úgy emlegetik, mint az Egyetemes Atyát, és a lakott világokból álló helyi csillagrendszeretek más bolygóin olyan neveket illetik, mint az Atyák Atyja, a paradicsomi Atya, a Havona Atya és a Szellem-Atya. Akik a paradicsomi Fiak alászállása során tett kinyilatkoztatásokból is ismerik az Istent, a teremtmény-Teremtő meghatározó kapcsolat okán engednek az érzelmi csábításnak és úgy nevezik az Istent, mint „a mi Atyánk”.

⁶ Ivaros teremtmények lakta bolygón, olyan világon, ahol a szülői érzelmi indítatások az értelmes lények szívében eredendően megvannak, az Atya kifejezés nagyon is találó és megfelelő név az örökkévaló Istenre. A bolygótokon, az Urantián őt a legjobban, a legáltalánosabban elfogadottan, az *Isten* néven emlegetik. A neki adott név kis jelentőséggel bír; lényeges viszont, hogy meg kell ismeretek őt és törekednetek kell arra, hogy olyanok legyetek, mint ő. A régi látnokok helyesen hívták őt úgy, mint „az örökkévaló Isten” és emlegették úgy, mint az egyetlen, aki „örökké lakozik”.

2. ISTEN VALÓSÁGA

¹ Isten elsődleges valóság a szellemvilágban; Isten az igazság forrása az elmeszférákban; Isten árnyékot vet mindenre szerte az anyagi területeken. Minden teremtett értelem számára Isten személyiség, és a világegyetemek mindensége számára ő az örök valóság Első Forrása és Középpontja. Isten nem emberszerű és nem gépszerű. Az Első Atya egyetemes szellem, örök igazság, végtelen valóság és atyai személyiség.

² ¶ Az örökkévaló Isten végtelenül több, mint eszményített valóság vagy mint megszemélyesült világegyetem. Isten nem egyszerűen az ember legfelsőbb rendű vágya, a tárgyiasult halandói kalandcél. Isten nem is pusztán fogalom, az igazságosság hatalom-potenciálja. Az Egyetemes Atya nem a természet hasonza és nem is a megszemélyesült természeti törvény. Isten érzékfeletti valóság, nem pusztán az embernek a legfelsőbb értékekről alkotott hagyományos fogalma. Isten nem a szellemi jelentéstartalma lélektani fészke és nem is „az ember legnemesebb alkotása”. Isten mindeme fogalmak bármelyike és mindegyike lehet, de ő mindennél is több. Ő üdvözítő személy és szerető Atya mindenki számára, aki szellemi békében él a földön és aki a halál személyiségben való túlélésének megtapasztalására törekszik.

³ ¶ Isten létének ténylegessége az ember halandói elméjében élni és ott az örök továbbélési képességgel rendelkező halhatatlan lélek kifejlődésében segédkezni rendelt isteni jelenlétnek, a Paradicsomról küldött szellemi Nevelőnek a beköltözése révén mutatkozik meg az emberi tapasztalásban. Ezen isteni Igazítónak az emberi elmében való jelenlétét három élményelvi jelenség kíséri:

⁴ 1. Az értelmi képesség Isten megismerésére — az Isten-tudat.

⁵ 2. A szellemi készítés Isten megtalálására — az Isten-keresés.

⁶ 3. Olyan személyiség, mely arra törekszik, hogy olyan legyen, mint az Isten — az ember őszinte vágya arra, hogy az Atya akarata szerint cselekedjen.

⁷ ¶ Isten létezése sohasem bizonyítható tudományos kísérlettel vagy tisztán oktani levezetés útján. Isten csak az emberi tapasztalásban ismerhető meg; mindazonáltal az Isten valóságának igaz fogalma az oktan számára ésszerű, a bölcsélet számára hihető, a vallás számára alapvető és bármely személyiség-túlélési reményhez nélkülözhetetlen.

⁸ Az Istent ismerők már megtapasztalták az ő jelenlétének tényét; az ilyen, Istent ismerő halandók személyes tapasztalataikban rendelkeznek azzal az egyedüli határozott bizonyítékkal az élő Isten létezésére vonatkozóan, melyet emberi lény egy másik emberi lénynél felajánlhat. Isten létezése a bemutathatóság minden lehetséges határán kívül esik, kivéve az emberi elme Isten-tudata és a Gondolatigazító Isten-jelenléte közötti kapcsolatot, mely Gondolatigazító a halandói értelmes elmében lakozik és amelyet az ember az Egyetemes Atyától mint önkéntes adományt megkapott.

⁹ ¶ Elméletben gondolhattok úgy Istenre, mint a Teremtőre, és ő a Paradicsom és a tökéletes központi világegyetem személyes teremtője, de az idő és tér világegyetemeit mind a Teremtő Fiak paradicsomi testületei teremtik és szervezik. Az Egyetemes Atya nem személyes teremtője a Nebadon helyi világegyetemnek; a világegyetem, amelyben ti is laktok az ő Mihály Fiának alkotása. Bár az Atya nem személyesen teremti az evolúciós világegyetemeket, mégis ő szabályozza ezeket sokféle világegyetemi kapcsolataikban és bizonyos fizikai, elméleti és szellemi energiamegyilvánulásaikban. Az Atya Isten a Paradicsom világegyetem személyes teremtője, és az Örökkévaló Fiú társaságában minden más személyes világegyetemi Teremtő létrehozója.

¹⁰ ¶ Mint fizikai szabályozó a világegyetemek anyagi mindenségében az Első Forrás és Középpont a Paradicsom örök Szigetének mintáiban működik, és ezen abszolút gravitációs középponton keresztül az örökkévaló Isten mindenségre felügyeletet gyakorol a fizikai szint felett a központi világegyetemben éppúgy, mint szerte a világegyetemek mindenségében. Elmeként Isten a Végtelen Szellem Istenségében működik; szellemként Isten az Örökkévaló Fiú személyében és az Örökkévaló Fiú isteni gyermekeinek személyében nyilatkozik meg. Az Első Forrás és Középpont, valamint a Paradicsom mellérendelt Személyei és Abszolútjai közötti kölcsönös viszony egyáltalán nem zárja ki az Egyetemes Atya közvetlen személyes tevékenységét szerte a teremtésösszességben és annak minden szintjén. A Teremtő Atya a szellemszilánkjainak jelenlétén keresztül közvetlen kapcsolatot tart fenn a teremtménygyermekeivel és a megteremtett világegyetemeivel.

3. AZ ISTEN EGYETEMES SZELLEM

¹ „Isten szellem.” Ő egyetemes szellemi jelenlét. Az Egyetemes Atya végtelen szellemi valóság; ő „a legfőbb, örökkévaló, halhatatlan, láthatatlan és egyedül igaz Isten”. Még ha „az Istennek nemzetsége” vagytok is, nem szabad úgy gondolnotok, hogy az Atya formájában és kinézetében olyan lenne mint ti magatok, csak mert azt mondják rólatok, hogy „az ő képére” teremtettetek — hogy az ő örökkévaló jelenlétének központi lakhelyéről kiküldött Titkos Nevelők lakoznak bennetek. A szellemlények valóságosak, függetlenül az emberi szem számára láthatatlan voltuktól; még ha nem is húsvér lények.

² Ahogy a régi idők látónoka mondta: „Íme, elvonul mellettem, és nem látom; átmegy előttem, de nem veszem észre.” Folyamatosan megfigyelhetjük Isten tetteit, nagyban tudatosulhatnak bennünk az ő fenséges viselkedésének anyagi bizonyítékai, de csak ritkán lehetünk szemtanúi az ő istenisége látható megnyilatkozásának, nem is szólva az emberben lakozó szellemküldöttje jelenlétének megfigyeléséről.

³ Az Egyetemes Atya nem azért láthatatlan, mert elrejtí magát az anyagi fogyatékoságokkal és korlátozott szellemi képességekkel bíró alacsonyrendű teremtmények elől.

A helyzet inkább az, hogy: „Arcomat azonban nem láthatod, mert nem láthat engem halandó, élén.” Egyetlen anyagi ember sem képes a szellem Istent látni és közben megőrizni halandói létét. Az isteni személyiség-jelenlét dicsfénye és szellemragyogása megközelíthetetlen az alacsonyrendű szellemlények és bármely, anyagi személyiségrend számára. Az Atya személyes jelenléte szellemi viláosságának „fényéhez halandó ember nem kerülhet közel; e fényt anyagi teremtmény eddig még nem látta és nem is képes meglátni”. De nincs is szükség arra, hogy Istent a testi szemetekkel lássátok ahhoz, hogy őt a szellemiesült elme hit-látomása által érzékeljétek.

⁴ ¶ Az Egyetemes Atya szellemtermészetét teljesen kitölti az ő társ-létező sajátlényege, a paradicsomi Örökkévaló Fiú. Mind az Atya, mind a Fiú hasonlóképpen teljesen és fenntartások nélkül osztozik az egyetemes és örök szellemben az ő együttes, személyiség-mellérendeltjükkkel, a Végtelen Szellemmel. Isten szelleme önmagában és önmagától abszolút; a Fiúban korlátlan, a Szellemben pedig egyetemes, és mindegyikben és mindegyik révén végtelen.

⁵ ¶ Isten egyetemes szellem; Isten az egyetemes személy. A véges teremtés legfelsőbb személyes valósága szellem; a személyes mindenségre végleges valósága abszolút szellem. Kizárólag a végtelenségi szintek abszolútak, és csak e szinteken áll fenn véglegesség az anyag, az elme és a szellem egyetlenségében.

⁶ ¶ A világegyetemekben az Atya Isten, potenciáljában, az anyag, az elme és a szellem felügyelője. Isten csak a messzire elérő személyiségköre révén foglalja közvetlenül a saját akarattal bíró teremtményei alkotta rengeteg teremtésösszesség személyiségeivel, viszont (a Paradicsomon kívül) vele kapcsolatba lépni is csak az ő részre osztott entitásainak jelenlétén, mint a kinti világegyetemi Isten akaratán, keresztül lehet. E paradicsomi szellem, mely az idő halandóinak elméjében lakozik és ott a túlélő teremtmény halhatatlan lelkének kifejlődésében segít, az Egyetemes Atya természetét és isteniségét bírja. De ezen evolúciós teremtmények elméje a helyi világegyetemekből származik, és isteni tökéletességre azon élményelvű átalakulás szellemi kiteljesítése révén kell szert tenniük, amely elkerülhetetlen eredménye annak, hogy a teremtmény a mennyi Atya akaratának megfelelő cselekvés mellett dönt.

⁷ ¶ Az ember benső tapasztalásában az elme az anyaghoz kötődik. Az anyagihoz kapcsolódott efféle elmék nem élhetik túl a halandói halált. A túlélés módszerére az ember úgy tehet szert, hogy akaratát úgy igazítja és halandói elméjét úgy alakítja, hogy ezen Isten-tudatos értelem fokozatosan szellem-tanította, majd pedig szellem vezette értelemmé váljon. Az emberi elmének az anyagi kapcsolódásból a szellem-egyesüléshez vezető fejlődése eredményezi a halandói elme magában szellemi jellegű szakaszainak a halhatatlan lélek morontia valóságává való átalakulását. Az anyagnak alávetett halandói elme sorsa az, hogy egyre inkább anyagivá váljon, majd pedig a személyiség kihunyását szenvedje el; a szellemnek engedő elme sorsa az, hogy

egyre inkább szellemivé váljon és legvégül a túlélő és irányító isteni szellemmel eggyé kapcsolódjon, s így személyiség-létben érje el a túlélést és az örökkévalóságot.

⁸ Én magam az Örökkévalótól jöttem, és többször is visszatértem már az Egyetemes Atya jelenlétéhez. Én ismerem az Első Forrás és Középpont, az Örökkévaló és Egyetemes Atya ténylegességét és személyiségét. Tudom, hogy míg a nagy Isten abszolút, örök és végtelen, addig ő jó, isteni és kegyes. Ismerem eme nagy nyilatkozatok igazságtartalmát: „az Isten szellem” és „az Isten szeretet”, és e jegyeket a legteljesebben az Örökkévaló Fiú nyilvánítja ki a világegyetemek számára.

4. ISTEN REJTÉLYE

¹ Az Isten tökéletességének végtelensége olyan, hogy ez örökre kiismerhetetlenné teszi. És Isten minden kifürkészhetetlen rejtelve közül a legnagyobb a halandói elmékben lakozó isteni szilánk jelensége. Az Egyetemes Atyának az idő-teremtésével való együttlétének módja minden világegyetemi rejtetem legnagyobbika; az isteni jelenlét az emberi elmében a rejtelmek rejtelve.

² A halandók anyagi teste alkotja „az Isten templomát”. Jóllehet a Felső Teremtő Fiak közel kerülnek az igazgatásuk alá tartozó lakott világok teremtményeihez és „minden embert magukhoz vonzanak”; bár ők a tudatosság „ajtója előtt állnak és zörgetnek”, és örömmel lépnek be mindenkihez, aki „szíve ajtaját megnyitja”; ugyan létezik a Teremtő Fiak és az ő halandó teremtményeik között e bensőséges személyes közösség, mégis a halandó ember rendelkezik valamivel az Istenből magából, ami ténylegesen is őbenne lakozik; az ember teste ennek a valaminek a temploma.

³ Amikor itt lent már végeztetek, amikor az átmeneti formátokban a földön adatott időtök lejár, amikor próbatapasztatok a húsvér testben befejeződik, amikor a halandó templomot alkotó por „földdé lesz, mint azelőtt volt”; akkor, amint az kinyilatkoztatott, a bent lakozó „Szellem pedig megtér Istenhez, aki adta azt”. E bolygó minden egyes erkölcsi lényében ott lakozik Isten egy szilánkjá, az isteniség egy része és darabja. Ez még nincs a ti birtokotokban, de rendeltetésük, hogy veletek eggyé váljanak, feltéve, hogy túlélitek a halandói létet.

⁴ Folyamatosan szembetaláljuk magunkat Isten e rejtelmével; zavarba ejt bennünket az ő végtelen jóságának, végtelen kegyelmének, páratlan bölcsességének és kiváló jellemének igazságát mutató végtelen látkép.

⁵ Az isteni rejtetem abban az eredendő különbségben áll fenn, amely a véges és a végtelen, az ideigvaló és az örökkévaló, a tér-idő teremtmény és az Egyetemes Teremtő, az anyagi és a szellemi, az ember tökéletlensége és a paradicsomi Istenség tökéletessége között van. Az egyetemes szeretet Istene állhatatosan kinyilvánítja magát az ő minden egyes teremtményének egészen addig, amíg a teremtményi képességek olyannyira ki nem teljesednek, hogy szellemileg megragadhatják az isteni igazság, szépség és jóság ismérveit.

⁶ Minden szellemlénynek és minden halandó teremtménynek a világegyetemek mindensége minden szféráján és minden világában az Egyetemes Atya kinyilvánítja az ő kegyes és isteni sajátlányegét teljesen, amennyire az ilyen szellemlények és halandó teremtmények felfoghatják és megérthetik. Isten nem tesz különbséget a személyek között, legyenek azok szellemiek vagy anyagiak. Azt az isteni jelenlétet, melyet a világegyetem bármely gyermeke bármely adott pillanatban élvez, kizárólag e teremtmény azon képessége korlátozza, melynek révén az anyag-feletti világ szellem-ténylegeseit érzékeli és felfogja.

⁷ Isten, mint az emberi szellemi tapasztalásban megjelenő valóság nem rejtelem. De amint kísérletet teszünk arra, hogy a szellemvilág valóságait az anyagi rendbe tartozó fizikai elme számára világossá tegyük, akkor rejtelmekre bukkanunk: olyan titokzatos és mély rejtelmekre, hogy az Istent ismerő halandó csak a hite révén foghatja fel a Végtelen véges általi felismerésének bölcséleti csodáját, és csakis e hit az, amely révén az örökkévaló Isten az idő és tér anyagi világainak fejlődő halandói által megérthető.

5. AZ EGYETEMES ATYA SZEMÉLYISÉGE

¹ Ne engedjétek, hogy az Isten nagysága, az ő végtelensége elhomályosítsa vagy elfedje az ő személyiségét. „Aki a fület ültette, avagy nem hall-e? És aki a szemet formálta, avagy nem lát-e?” Az Egyetemes Atya az isteni személyiség csúcса; ő a személyiség eredete és beteljesülése szerte a teremtésösszességben. Isten egyaránt végtelen és személyes; ő végtelen személyiség. Az Atya igazi személyiség attól függetlenül, hogy a személyének végtelensége az anyagi és véges lények számára mindörökre lehetetlenné teszi e személyiség teljes megértését.

² Isten sokkal több, mint személyiség, legalábbis ahogyan a személyiség fogalmát az emberi elme értelmezi; ő annál is több, mint amelyet bármely személyes-feletti fogalom leírhatna. Azonban teljesen haszontalan dolog az isteni személyiség ilyen felfoghatatlan fogalmairól vitatkozni olyan anyagi teremtmény-elmékkel, melyeknek a lények valóságáról alkotott legjobb fogalma a személyiség ideájában és eszményképében kimerül. Az anyagi teremtményeknek az Egyetemes Teremtőről alkotott legmagasabb rendű fogalma is csak az isteni személyiség felsőbb ideájának szellemi eszményképeiig terjed. Ennélfogva, ha esetleg tudjátok, hogy Isten mindenképpen sokkal több, mint amit az emberi személyiség-fogalom takar, akkor azt is éppúgy tudhatjátok, hogy az Egyetemes Atya valószínűleg nem lehet kevesebb, mint örök, végtelen, igaz, jó és szép személyiség.

³ Isten nem bujkál egyetlen teremtménye elől sem. Ő csakis azért megközelíthetetlen a lények oly sok rendje számára, mert „olyan fényben lakozik, melyet anyagi teremtmény meg nem közelíthet”. Az isteni személyiség hatalmasága és nagysága az evolúciós halandók tökéletessége nem tett elméje számára túl messze van ahhoz, hogy megragadható legyen. „Ki mérte meg markával a vizeket, és ki

mértékelt a világegyetemet arasszal. Ki ül a föld kerekége fölött, ki az eget kiterjeszti, mint egy függönyt, és kifeszíti, mint a világegyetemet, lakásra.” „Emeljétek magasba a tekinteteket, és lássátok meg, aki mindeme dolgokat teremtette, aki kihozza világaikat szám szerint és mind egyiket nevén szólítja”; és az is igaz, hogy „Isten láthatatlan dolgait csak részlegesen érthetik meg a teremtett dolgok”. Most és a jelenlegi helyzetekben a láthatatlan Teremtőt egyrészt az ő sokféle és különböző teremtésrészein keresztül, másrészt az ő Fiainak és számos alárendeltjeiknek megnyilatkozásában és segítkezésében kell érzékelnetek.

⁴ Még ha az anyagi halandók nem is láthatják az Isten személyét, akkor is örvendeniük kell annak a bizonyoságnak, hogy ő személy; hitük révén el kell fogadniuk azt az igazságot, mely úgy láttatja az Egyetemes Atyát, mint aki úgy szerette a világot, hogy gondoskodott a világ alacsonyrendű lakosainak örök szellemi fejlődéséről; hogy ő „gyönyörködik gyermekeiben”. Istenből nem hiányoznak azon emberfeletti és isteni jegyek, melyek egy tökéletes, örökkévaló, szerető és végtelen Teremtő személyiségének sajátjai.

⁵ ¶ A helyi teremtésrészekben (a felsőbb-világegyetem személyi állományát kivéve) Istennek nincs személyes vagy helyhez kötődő megnyilatkozása a paradicsomi Teremtő Fiakon kívül, akik a lakott világok atyái és a helyi világegyetemek uralkodói. Ha a teremtmény hite tökéletes lenne, akkor megnyugvással venné tudomásul, hogy ha látta a Teremtő Fiút, akkor már látta az Egyetemes Atyát is; az Atya keresése során nem akarna látni mást, mint a Fiút és nem számítana másra, mint őrá. Halandó ember egyszerűen nem képes meglátni Istent mindaddig, amíg teljes szellemi átalakuláson át nem esik és ténylegesen el nem éri a Paradicsomot.

⁶ A paradicsomi Teremtő Fiak természete nem foglalja magába az Első Nagy Forrás és Középpont végtelen természete egyetemes abszolútságának korlátlan lehetőségeit, de az Egyetemes Atya mindenféleképpen *istenmód* jelen van a Teremtő Fiakban. Az Atya és Fiai egyek. A Mihály-rendbe tartozó eme paradicsomi Fiak tökéletes személyiségek, ők szolgálnak mintául az összes helyi világegyetemi személyiség számára a Fényes Hajnalsillagoktól az állati evolúciós fejlődésen átesett, legalacsonyabb rendű emberi teremtményekig.

⁷ ¶ Isten nélkül és az ő nagy és központi személyiségén kívül nem lenne személyiség a világegyetemek hatalmas mindenségében. *Isten személyiség.*

⁸ ¶ Függetlenül attól, hogy Isten örökkévaló hatalom, fenséges jelenlét, érzékfeletti eszménykép és dicső szellem, és bár ő mindenezek együtt és még ennél is végtelenül több, tehát mindettől függetlenül ő igazmód és örökmód tökéletes Teremtő személyiség, olyan személy, aki képes „megismerni és aki megismerhető”, aki képes „szeretni és aki szerethető”, és olyan valaki, aki barátilag is segít bennünket; ti is Isten barátaivá lehettek, miként más emberekkel is megtörtént ez már. Ő valódi szellem és szellemi valóság.

⁹ Amint szerte az ő világegyetemében megnyilatkoznivalátjuk az Egyetemes Atyát; amint érzékeljük őt, mint aki a miriádnyi teremtményében lakozik; amint Fejedelemfiainak személyében meglátjuk őt; amint folyton érzékeljük isteni jelenlétét mindenütt, közel és távol, ne kételkedjünk az ő személyiségének elsőségében, ne kérdőjelezzük meg azt. E messzire elérő megnyilvánulásai ellenére ő igaz személy marad, és örökké személyes kapcsolatot fog fenntartani a világegyetemek mindenségében szétszórtan élő, megszámlálhatatlan sokaságú teremtményeivel.

¹⁰ ¶ Az Egyetemes Atya személyiségének ideája az Istenről alkotott, az emberiséghez főként kinyilatkoztatásokon keresztül eljutott teljesebb és igazabb fogalom. Az értelem, a bölcsesség és a vallásos tapasztalás mind igazolhatják és sejtethetik az Isten személyiségét, de még együtt sem hitelesítik azt. Még az emberben lakozó Gondolatigazító is elő-személyes. Bármely vallás igazsága és érettsége közvetlenül arányos az Isten végtelen személyiségéről alkotott fogalommal és azzal, hogy milyen mértéken ragadja meg az Istenség abszolút egységét. A személyes Istenség ideája azt követően válik a vallás érettségének mércéjévé, miután a vallás megalkotta az Isten egységének fogalmát.

¹¹ A kezdetleges vallás sok személyes istent ismert, és ezek mindegyikét az ember képére szabta. A kinyilatkoztatás igazolja az Isten személyiség-felfogásának hitelességét, mely pusztán egy Első Ok tudományos kitételében lehetséges és amely csak átmenetileg javasolt az Egyetemes Egység bölcséleti ideájában. Kizárólag személyiségi megközelítésben foghat hozzá bármely személy az Isten egységének megértéséhez. Az Első Forrás és Középpont személyiségének tagadása az egyén számára csupán egyetlen választási lehetőséget hagy: az anyagelvűség és a minden-isten tan mint bölcséleti kényszerhelyzetek közötti választást.

¹² Az Istenség szemlélésekor a személyiség fogalmát meg kell tisztítani a testiség ideájától. Az anyagi test nem nélkülözhetetlen a személyiséghez sem az ember, sem az Isten esetében. E két szélsőséges emberi bölcsélet mindegyikében megtalálható a testiség tévedése. Az anyagelvűségben azért, mert az ember halálakor elveszíti a testét, és megszűnik személyiségként tovább létezni; a minden-isten tanban azért, mert Istennek nincs teste, s ennél fogva nem is személy. A fejlődő személyiség emberfeletti válfaja az elme és a szellem egységében működik.

¹³ ¶ A személyiség nem egyszerűen csak Isten egy sajátossága; a személyiség inkább a mellérendelt végtelen természet teljességét és azt az egyesített isteni akaratot jelöli, mely a tökéletes kifejeződés örökkévalóságában és egyetemességében fedezhető fel. A személyiség, a legfelsőbb értelem, Isten kinyilatkoztatása a világegyetemek mindensége számára.

¹⁴ ¶ Isten, lévén örökkévaló, egyetemes, abszolút és végtelen, sem tudásban, sem bölcsességben nem gyarapodik. Isten nem szerez tapasztalatokat, miként azt a véges ember feltételezné vagy elképzelné, viszont, a saját örök személyiségi területein, igenis megéli a folyamatos ön-kiteljesítést, mely bizonyos mértékben hasonlatos ahhoz és megfelelője

annak, ahogyan az evolúciós világok véges teremtményei új tapasztalatokra tesznek szert.

¹⁵ A végtelen Isten abszolút tökéletessége arra kényszerítette őt, hogy szenvedjen a tökéletesség korlátlan véglegességének szörnyű korlátaiktól, ha nem volna tény, hogy az Egyetem Atya közvetlenül is részt vesz minden olyan tökéletlen lélek személyiség-küzdelmében a tágas világegyetemben, aki isteni segítséggel azt keresi, hogy miként juthatna el a szellemi értelemben tökéletes fenti világokba. E fokozatos tapasztalás minden szellemlény és minden halandó teremtmény esetében szerte a világegyetemek mindenségében az Atya örökké gyarapodó Istenség-tudatának része, mely a szüntelen ön-kiteljesítésre törő, soha véget nem érő isteni körből fakad.

¹⁶ Szó szerint igaz, hogy: „Minden szenvedésekben ő is osztozik.” „Minden győzelmekben ő győzedelmeskedik bennetek és veletek.” Az ő elő-személyes isteni szelleme a ti valóságos részetek. A Paradicsom Szigete a világegyetemek mindenségének minden fizikai átalakulására válaszol; az Örökkévaló Fiú a teremtésösszesség minden szellemindíttatását magába foglalja; az Együttes Cselekvő a táguló mindenségrend összes elme-megnyilvánulását felöleli. Az Egyetem Atya az isteni tudatosság teljességében alkotja meg az idő és tér teljes evolúciós teremtésösszességének részét képező minden entitás, lény és személyiség terjeszkedő elméje és felemelkedő szelleme fejlődési küzdelmének összes egyéni tapasztalását. És mind szó szerint így igaz, mert „Ő benne élünk, mozgunk és vagyunk mi mind”.

6. A SZEMÉLYISÉG A VILÁGEGYETEMEN

¹ Az emberi személyiség az isteni Teremtő személyiség által vetett tér-idő képáry. És az árnyék vizsgálatával sohasem lehet megfelelően felfogni egyetlen ténylegességet sem. Az árnyékokat az igazi lényegük szerint kell értelmezni.

² ¶ Isten a tudomány számára ok, a bölcsélet számára idea, a vallás számára személy, sőt a szerető mennyei Atya. Isten a tudós számára elsődleges hatóerő, a bölcselő számára egységfeltevés, a vallásos ember számára pedig élő szellemi tapasztalás. Az embernek az Egyetem Atya személyiségéről alkotott tökéletlen fogalma csakis általa javítható, hogy az ember a világegyetemben szellemi értelemben fejlődik, és e fogalom csakis akkor válhat igazán megfelelővé, amint az idő és tér zarándokai végre eljutnak az élő Isten isteni kebelére a Paradicsomon.

³ Soha ne feledkezzetek meg a személyiség vonatkozásában az Isten és az ember ellentétes nézőpontjairól. Az ember a személyiséget a véges felől a végtelen irányába tekintve szemléli és értelmezi; Isten a végtelen felől a véges irányába tekint. Az ember a legalacsonyabb rendű személyiséget birtokolja; Isten a legmagasabb rendűt, sőt a legfelsőbbet, a véglegest és az abszolútot. Ezért kellett az isteni személyiségre vonatkozó megfelelőbb fogalmaknak megvárniuk az emberi személyiségre vonatkozó tökéletesebb

ideák megjelenését, különösen azon felsőbb kinyilatkoztatásokat, melyek mind az emberi, mind az isteni személyiséget felfedték Mihály, a Teremtő Fiú urantiai alászállása során teljesített életében.

⁴ ¶ A halandói elmében lakozó elő-személyes isteni szellem, magában a jelenlétében, hordozza a tényleges létének hiteles bizonyítékát, de az isteni személyiség fogalma csak a tiszta személyes vallásos tapasztalás szellemi látásmódján keresztül ragadható meg. Bármely személy, legyen az emberi vagy isteni, a külső megnyilvánulásaitól vagy anyagi jelenlététől teljesen függetlenül megismerhető és megérthető.

⁵ Valamely két személy közötti barátságához alapvető fontosságú valamiféle erkölcsi rokonság és valamiféle szellemi összhang; egy szerető személyiség aligha képes megnyilvánulni egy szeretni képtelen személy számára. Az isteni személyiség megismerésével való pusztán megpróbálkozás is az ember minden személyiségértékének teljes mozgósítását igényli; bátortalan, részleges próbálkozásnak nincs értelme.

⁶ Minél jobban megérti magát az ember, minél jobban elismeri társai személyiségértékeit, annál jobban fog vágyódni az Eredeti Személyiség megismerésére, és az ilyen, Istent ismerő ember annál őszintebben fog törekedni az Eredeti Személyiséghez való hasonlatossá válásra. Vitatkozhattok az Istenre vonatkozó különböző véleményeken, de az Istennel és az Istenben szerzett tapasztalás mindenféle emberi vita és pusztán értelmi oktan felett áll és kikezdehetetlen. Az Istent ismerő ember a saját szellemi tapasztalásait nem a hitetlenek meggyőzése érdekében írja le, hanem a hívők okulására és kölcsönös meglegedése céljából.

⁷ ¶ A világegyetem megismerhetőségének, vagyis felfoghatóságának feltételezése nem más, mint a világegyetem elme-alkotta és személyiség-igazgatta voltának feltételezése. Az emberi elme kizárólag más elmék elmejelenségeit képes érzékelni, legyenek azok emberi vagy emberfeletti elmék. Ha az emberi személyiség képes megtapasztalni a világegyetemet, akkor abban a világegyetemben valahol elrejtve lennie kell egy isteni elmének és egy tényleges személyiségnek.

⁸ ¶ Isten szellem — szellemszemélyiség; az ember szintén szellem — magvábanvaló szellemszemélyiség. A názareti Jézus e magvábanvaló szellemszemélyiséget az emberi tapasztalásban kiteljesítette; ezért élete, melyben megcselekedte az Atya akaratát, az ember számára az Isten személyiségének legvalóságosabb és eszményi kinyilatkoztatásává lett. Még ha az Egyetem Atya személyisége csak tényleges vallásos tapasztalásban ragadható is meg, Jézus földi életében ösztönzést kapunk annak tökéletes megmutatása révén, hogy az Isten személyiségét ekképpen felismeri és kinyilatkoztatja egy valóban emberi tapasztalásban.

7. A SZEMÉLYISÉGFOGALOM SZELLEMI ÉRTÉKE

¹ Jézus „az élő Istenről” beszélve egy személyes Istenségre — a mennyben lakozó Atyára — utalt. Az Istenség személyiségének fogalma lehetővé teszi a társas viszonyt; kedvez az értelmes istenimádatnak; hozzájárul az üdítő bizalomteljességhez. Kölcsönhatás kialakulhat nemszemélyes dolgok között, de társas viszony nem. Az atya és fiú közötti társas viszony, miként az Isten és az ember között, nem élvezhető, hacsak nem személyek mindketten. Csak személyiségek képesek egymással bensőséges viszonyba kerülni, jóllehet e személyes közösséget éppen egy személytelen entitásnak, a Gondolatigazítónak a jelenléte könnyíti meg jelentősen.

² Az ember nem úgy egyesül Istennel, mint ahogy a vízcsepp egységre lelhet a világtengerben. Az ember fokozatos viszonos szellemi közösség révén, a személyes Istennel való személyiség-érintkezés révén, az isteni akarat iránti őszinte odaadáson és az azzal való értelmes összhangon keresztül az isteni természetet fokozatosan elérve valósít meg isteni egyesülést. Ilyen magasztos viszony csakis két személyiség között létezhet.

³ ¶ Az igazság fogalma esetleg értelmezhető a személyiségtől különvéve is, a szépség fogalma talán létezhet személyiség nélkül is, viszont az isteni jóság fogalma csak személyiségi viszonylatban értelmezhető. Kizárólag *személy* képes szeretni és szeretve lenni. Még a szépségnek és az igazságnak sem lenne túlélési esélye, ha nem egy személyes Isten, egy szerető Atya ismertetőjegyei volnának.

⁴ ¶ Nem értjük teljesen, hogy Isten miként lehet elsődleges, változatlan, mindenható és tökéletes, miközben körülveszi őt egy folyton változó és láthatóan törvényszabta világegyetem, egy viszonylagosan tökéletlen dolgokat magába foglaló, fejlődő világegyetem. De ezen igazságot saját személyes tapasztalatainkból *megismerhetjük*, hiszen a magunk és környezetünk állandó változása ellenére mi mindannyian megőrizzük személyazonosságunkat és sajátakaratainkat.

⁵ A végleges világegyetemi valóságot nem lehet megérteni mennyiség- és térben, oktan vagy bölcelet révén, erre csakis egy személyes Isten isteni akaratának való fokozatos megfélemlésben szerzett személyes tapasztalás révén van lehetőség. Sem a tudomány, sem a bölcelet, sem az istentan nem képes az Isten személyiségét hitelesíteni. Csak a mennyi Atya hitesei személyes tapasztalása vezethet el az Isten személyiségének tényleges szellemi megértéséhez.

⁶ ¶ A világegyetemi személyiségre vonatkozó felsőbb fogalmak közé tartoznak a következők: személyazonosság, öntudat, saját akarat és az önkifejezés lehetősége. És ezen ismérvek magukba foglalják továbbá a más és egyenlő személyiségekkel való társas viszonyt, mint amilyen a paradicsomi

Istenségek személyiség-társulásaiban is megvan. És e társulások abszolút egysége oly tökéletes, hogy az isteniség az oszthatatlanság, az egyetlenség révén válik megismerhetővé. „Az Úristen maga *egy*.” A személyiség oszthatatlansága nem összeférhetetlen azzal, hogy az Isten szellem-adományát a halandó emberek szívébe elküldi. Az emberi apai személyiség oszthatatlansága nem teszi lehetetlenné halandó fiak és leányok szaporítását.

⁷ Az oszthatatlanság e fogalma az egység fogalmával együttesen azt is jelenti, hogy az Istenség Véglegessége mind az időt, mind pedig a teret meghaladja; ennél fogva sem a tér, sem az idő nem lehet abszolút vagy végtelen. Az Első Forrás és Középpont nem más, mint a minden elmét, minden anyagot és minden szellemet korlátlanul meghaladó végtelenség.

⁸ A paradicsomi Háromság ténye semmilyen módon nem jelenti az isteni egység igazságának eltorzítását. A paradicsomi Istenség három személyisége, minden világegyetemi valóság-válaszban és minden teremtményi viszonyban, *egy*. E három örök személy létezése sem torzítja az Istenség oszthatatlanságának igazságát. Egy pillanatra sem feledkezem meg arról, hogy nem ismerek olyan nyelvet, amely alkalmas lenne arra, hogy azon keresztül a halandói elme számára világosan elmagyarázzam, hogy e világegyetemi problémákat mi hogyan látjuk. De ez ne szegje kedveteket; mindezen dolgok között vannak olyanok, amelyek nem egészen világosak még azon felsőbbrendű személyek számára sem, akik a paradicsomi lényeknek ugyanazon csoportjába tartoznak, mint jómagam. Mindig emlékeztem arra, hogy az Istenséggel kapcsolatos e mély igazságok egyre érthetőbbé válnak, amint elmétek fokozatosan szellemivé lényegül a Paradicsom felé tartó hosszú halandói felemelkedés egymást követő korszakai során.

⁹ [Közreadta egy Isteni Tanácsos, az Uverszán, a hetedik felsőbb-világegyetem központjában működő Napalakok Elődei által kijelölt mennyi személyiségekből álló csoport tagja, mely testület feladata ellenőrizni az itt következő kinyilatkoztatások közül azokat, amelyek a Nebadon helyi világegyetem határain túli dolgokkal kapcsolatba hozhatók. Megbízatom, hogy az Isten természetét és sajátosságait bemutató íráskor összeállítását hitelesítem, mert az e célra bármely lakott világon rendelkezésre álló ismeretek legmagasabb szintű forrását én képviselem. Isteni Tanácsosként mind a hét felsőbb-világegyetemben szolgáltam, és hosszú időt töltöttem a minden dolgok paradicsomi középpontjában. Sokszor adatott meg nekem a legnagyobb öröm, hogy az Egyetemes Atya közvetlen személyes jelenlétét élvezzem. Az Atya természetének és sajátosságainak valóságát és igaz voltát megkérdőjelezhetetlen hatásköröm birtokában mutatom be; tudom, hogy mit beszéltek.]